

Hleda naděje

Do tašky jsem hodil láhev s vodou a knížku, kterou jsem dostal od své sestry, než jsem odjel sem. Dopsala do ní spoustu vtipných poznámek. Ty jsou to jediné, co ve mně vyvolává poslední zbytky naděje. S taškou přes rameno jsem vyrazil k velké budově. V té už skoro dva měsíce bydlí skupina polských dětí. Přijely z Osvětimi, a proto můj otec nařídil, aby byly izolovány od ostatních. Prý aby nevyvolávaly zbytečný strach. Na tomto místě ale žádný strach není zbytečný, a to dokonce ani pro mě. Můj otec je jeden z hlavních dozorců tady v Terezíně, a proto jsem byl donucen zde vypomáhat. Můj otec mě neušetřil rychlého výcviku, jak zacházet se zbraní neboli: jak zabít.

Místo pozdravu jsem kývnul na svého kolegu Hanse, s kterým jsme se po třech dnech střídali v hlídání budovy. Hans tu prý nepracuje dlouho, jen pár měsíců. Nedávno se mi svěřil, že mu umřela dcera, prý vinou nějakého doktora. Proto přišel sem. Nevím, jak mu toto místo pomůže se s tím smířit, mám spíš pocit, že se chce pouze mstít. Jeho smýšlení nikdy nepochopím a jsem si téměř jistý, že se po smrti své dcery dočista zbláznil.

Vešel jsem do obří místnosti, která byla narvaná palandami. Všichni se na mě otočili a v očích malého chlapce, jenž seděl jen pár čísel ode mě, jsem zahlédl jiskru naděje. Nebyl jediný. Pokaždé, když někdo vešel dovnitř, objevila se tato jiskra v očích všech dětí. Byly schopny najít naději úplně ve všem. Proto jsem jim začal říkat *Hleda naděje*.

Vždy jsem se snažil je nějak povzbudit, ale nebylo jak. Když jsem jim dnes sdělil pouze změnu času, kdy se mají dostavit pro své přiděly jídla, tak jiskry v očích opět zhasly a já se vydal hlídat zpátky ven. Než jsem ale otevřel vrata, všiml jsem si jedné *Hledačky naděje*, jak jde za mnou. Zastavil jsem se a počkal, až ke mně dojde. Měl jsem nařizeno se s vězni nebavit více, než bude nezbytně nutné, což jsou podle mého otce jen agresivní rozkazy a nadávky, které bych na ně měl hystericky ječet - přesně tak, jako to dělá on nebo Hans.

“A...nepřišel mi náhodou dopis?” řekla vyděšeně asi jedenáctiletá dlouhovlasá dívka a já jen zakroutil hlavou. Sklopila hlavu a z očí jí začaly téct slzy. Nedalo mi to a sklonil jsem se k ní. “Jak se jmenuješ?” zeptal jsem se a zkontroloval, že jsou dveře opravdu zavřené, aby mě neslyšel Hans.

“Ester,” skoro až zašeptala a rukávem si otřela své uslzené oči.

“Nebreč, Ester, třeba ještě přijde,” snažil jsem se znít povzbudivě, ale věděl jsem, že není možné, aby se sem dostaly jakékoliv zprávy zvenčí.

Zvedla hlavu a řekla: “Třeba.” V očích se jí objevila ta jiskra. Byl jsem si jistý, že je odhodlána svou naději najít.

Chvilí jsem opět předstíral přátelství a prohodil pár slov s Hansem, který poté odešel. Zůstal jsem u budovy sám a věděl jsem, že přesně takto tu budu až do večera. Vždy, když jsem trávil celé dny zde, mimo hlavní barák, kde se nacházel můj pokoj, byl jsem jako na trní. Kromě nepřetržitého listování svou knihou jsem se skoro až modlil, aby nikdo nevkročil do mého malého pokoje a náhodou tam nenašel foťák, který byl schovaný pod rozviklaným prknem v podlaze.

Když už jsem donucen tu být a přihlížet všem těm hrůzám, rozhodl jsem se to zdokumentovat. Jakákoliv dokumentace je zde samozřejmě přísně zakázána, takže fotky mohu pořizovat jen velmi zřídka. Fotografie, která se mi doposud povedla asi nejvíce, je focena z okna ze třetího patra, odkud je vidět na příjezdovou cestu. Poté zrovna vezli velký vůz. Vůz, kterým do tábora vozí chleba a ven mrtvolu.

A proč to vlastně dělám? Protože věřím, že válka jednou skončí a já všem dokážu, co za *hnusy* se tu dělo. Možná je to naivní a zbytečně riskuji, ale já taky potřebuji hledat svojí naději.

Po těch třech dnech, co jsem měl *Hledače naděje* na starosti já, přišel ráno Hans. Tentokrát to ovšem nebyla jen naše výměna a pár zbytečných vět, které jsme si vždy řekli, ale sdělil mi

informace, jenž přišly od vedení - tudíž od mého otce. Prý máme do dvou hodin dovést všechny děti na nádraží.

“A proč? Kam je chtějí odvézt?” skoro jsem až vyjekl, když mi to Hans oznámil.

“Zpátky do Osvětimi,” řekl a na tváři se mu objevil škodolibý úsměv.

Chtěl jsem se začít dál vyptávat, ale Hans mě přerušil.

“Pojď, musíme ty parchanty odvést, jinak to nestihneme.”

Celou skupinu malých a vyděšených *Hledačů naděje* jsme vyhnali ven na louku před budovu. Věděl jsem, že jejich odjezdu do čekárny na smrt nemohu nijak zabránit. Na tento pocit bezmoci jsem byl zde v táboře zvyklý. Ovšem jediné, co pro ty děti můžu udělat, je zdokumentovat jejich existenci. Nikdo jiný to neudělá, a přece nemůže svět po válce jen tak zapomenout na dvanáct set dětí, které jsou jen nevinnými oběťmi.

Mezitím, co Hans urputně četl ze seznamu čísla všech *Hledačů*, řekl jsem mu, že si jen dojdou pro nějaké další věci na cestu. Jen přikývl a dále se mi nevěnoval.

Doběhl jsem do místnosti, která byla poslední dobou mým domovem a zpod podlahy vyndal svůj foťák. Dal jsem ho do tašky ke knížce a zase vyběhl směrem k odlehlé budově, před kterou se právě hemžil dav dětí.

Když jsem doběhl k domu trochu blíže, začal jsem hledat místo, odkud bych je bezpečně vyfotil. Odešel jsem o kousek dál, budova byla vidět z profilu a přikrčil jsem se za křoví, které tam svévolně rostlo. Vyndal jsem foťák a rychle ho začal nastavovat. Zamířil jsem na dav *Hledačů naděje* a stiskl spoušť. Ovšem hned na to, co já stiskl spoušť, si mě všiml Hans a stiskl spoušť taky. Jenže ne na foťáku, ale na své zbrani. Ten fanatik neváhal ani vteřinu. Sesunul jsem se k zemi a postřehl, že můj foťák dopadl vedle křoví, které, jak jsem se právě dozvěděl, bylo velmi nekvalitním úkrytem. Celým tělem se mi rozpínala ostrá bolest.

Putovala od hrudníku snad až po malíčky na nohou. Než jsem ale otočil hlavu do prašné hlíny, pocítil jsem uvnitř těla zvláštní klid. Naději, že jednou můj foťák někdo najde a *Hledači naděje* neupadnou v zapomnění.

